

A karácsonyi szeretet szavaival mondjuk ki nyíltan:

Vétkesek közt cinkos, aki néma

A mi népfőiskolai társaságunk nem „párt” politizál, annál inkább érdekli a közélet, mert alapításának és működésének értelme a közösségi állampolgár képzése. A kezdetekkor 1988-ban a „rendszerváltásnak” nevezett éveket megelőzően és az előtt, a népfőiskolák a közös kurzusokon és fórumokon fontos szerepet vállaltak a régi rendszer szellemi lebontásában és a többpárti demokrácia és jogállami parlamentarizmus megértésében, elindításában, a polgárok bátorításában. Az eltelt több mint másfél évtized az illúzióvesztés és csalódás korszaka volt számunkra is, hiszen semmi sem lett a terveinkből, a „kiművelt emberfők” közösségi társadalmának megteremtéséből. Magyarország ebben is lemaradt, ami közvetlen veszély a globalizált versenyhelyzet várható további kiéleződésében. Méltánytalanul mellőzték és mellőzik ma is a nemzetközileg egyébként elismert munkánkat, noha már az első szabadon választott kormány 1990-ben programjába vette a népfőiskolai rendszer újrateemtését.

Elsősorban a mindenkori politikai osztály a felelős – tisztelet a kevés, személyes kivételnek – amely rövidlátásból, felkészületlenségből és érdekből – legfeljebb szavakban, de valójában sosem vette komolyan a művelt és felelős állampolgárok közösségei megteremtésének fontosságát és annak támogatását. Itt az eredménye! Felelős és tudatos állampolgárok milliói közösségeinek léte és működése közben sosem fordulhatott volna elő a népszavazók, a választók ilyen legyőzése, a demokrácia megcsúfolása, ami ma 2006-ban a közéletünk legjellemzőbb sajátjává vált.

Messze túl vagyunk azon a veszélyhelyzeten, hogy most saját sérelmeinket sorjazzuk. Azért szólalunk meg, mert egy ország végveszélye felé közeledve vétkes, aki most felelősen meg nem szólal, és nem cselekszik. Mindannyiunknak akad teendője, bárhol is álljon. Mindent előlről kell kezdenünk, de még nincs vége, hogy nekiláthassunk az elejének.

Ha egy kívülálló, mondjuk „holdbéli magyarként” végiggondoljuk és nézzük mi is történt az elmúlt fél, egy, két évben, megáll az ész és magunk, sem hiszünk a szemünknek, hogy ami történt, a saját hazánkban történt és velünk történt meg. Pedig kedves honfitársaink ez a keserű tény-igazság.

Szolidárisak vagyunk a rendőri brutalitás áldozataival, mint, ahogy azokkal a közrendőrökkel is, akik szintén részben áldozatok. De itt most nincs helye az igen összetett helyzet részletezésének, a szeretet üzenete a fontos. Mindazok, akik azt feltételezik, hogy a dübörgő média attrakció vezet ki bennünket ebből a jelen helyzetből, mélységesen tévednek. Az állampolgárok tudják, hogy sem a demokrácia intézményei nem megfelelőek, a működtetésük is rossz, továbbá az intézményes eszközökkel visszaélnak, s gyávaságból és tudatosan is az bénultságban tartja az állampolgárok cselekvőképességét a politikai osztály, különösen annak jelenleg hatalmat gyakorló része. Ez nem jobb vagy baloldali kérdés.

Hasonlóan nehéz helyzetekben voltak honfitársaink, akik politikai elfogultságuktól megszabadulva, a haza érdekét is nézték, s történelmi példát mutattak a magyarságnak.

Ilyen például a kommunistából nemzeti mártírrá lett Nagy Imre (1957), vagy a reform szocialistából köztiszteletet kivívott, nemzeti politikussá vált Pozsgay Imre (1988). Tapasztalatból mondjuk, hogy 2006-07-ben az állampolgárok milliói fognak kitartani, és konokul folytatni fogják elégedetlenségük kifejezésre juttatását, s a velük folytatott párbeszéd nélkül, – még ha lenne is egy „legjobb reform program” – semmi sem lesz végrehajtható. Ellenkezőleg! Veszélyes indulat-töltet halmozódott fel és még fog felhalmozódni több ok, de főként a bénultság miatt, s a lefelé vezető gazdasági és szociális kényszerpálya mellett, Magyarország a polgárháborús helyzet szélére is sodródhat. Akik ma vétkesek – s valamennyire személyesen és mindnyájan azok vagyunk – nem mondhatjuk majd azt, mint a nyilasterror, vagy a Rákosi rendszer után: „Sajnos én nem tehetek róla”.

A „haza” szó gúny tárgyává, szitokszóvá vált - főként az elit egyes csoportjaiban - pedig a haza becsülete, szentsége és mindenek felett álló volta - ma a félmilliárd lakosú Unió tagjaként- a magyarok milliói számára vált újra fontos értéké, határon belül és kívül. Számunk egyre nő. Akiknek ez csak röhögség tárgya, előbb utóbb el fognak tűnni a magyar közéletből.

Mi szeretjük a mi „édes hazánkat” és legyenek akármilyen világnézet és politikai meggyőződés hívei is, mindazokkal tartunk, akik ugyanezt érzik és érzelmeiket tettekben is, kinyilvánítják. Azért szólunk, mert a vétkesekkel tart, aki ma meg nem szólal és lehetőségeihez mérten, nem cselekszik!

Azért szólunk, mert a hazánk iránti szeretetünk végtelen, de aggodalmunk most még e szeretetnél is nagyobbá vált!

Arra készítjük honfitársainkat, hogy törjék meg a veszély csendjét, s szeretetüket és aggodalmukat osszák meg másokkal is, még megmenekülhetünk.

Békés Új Esztendőt kíván Önnek és a családjának 2006 Karácsonyán a Magyar Népfőiskolai Társaság és elnöke Szigeti Tóth János